

Сега съмъ у дома, сега съмъ пакъ поетъ,
 Въвъ лоното на тазъ пустиня горска, свята;
 Разбирамъ на лѣса любовний тихъ привѣтъ,
 На струитѣ шума, на бездната мѣлвата.
 Размѣнямъ тайна рѣчь съ земя и синий сводъ
 И сливамъ се, честитъ, въвъ тѣхний животъ.

Сега съмъ у дома, въ сърдцето съмъ на Рила!
 Свѣтовнитѣ злини, тревоги сж далечъ —
 За тѣхъ е тя стѣна до небеса турила —
 Усѣщамъ се добъръ, почти невиненъ вечъ.
 Духътъ ми се цѣри слѣдъ жизненната битва,
 Вкушавамъ сладъкъ миръ въвъ пѣсни и молитва.

Сега съмъ у дома. По часове, благатъ,
 Край бистрата рѣка, при звучната ѣ пѣсень,
 Мечтажъ ил' четж... Ил' самъ, безъ гласъ, надвѣсенъ.
 Надъ безднитѣ стож, и моятъ умъ хвъркатъ
 Блуждае въ хаоса, до Господа отива,
 На мирозданъето въвъ тайнитѣ се впива.

Сега съмъ у дома, — не съмъ тукъ страненъ гостъ.
 Природата всегда, но буйната природа,
 Ще пълни я животъ, шумъ, пѣсень и свобода,
 Бѣ моятъ идеалъ величественъ и простъ.
 Поклонъ, скали, води! Поклонъ, елѣ гигантски!
 Вамъ бездни, висоти! вамъ гледки великански!

Сега съмъ у дома — участникъ въ рилский хоръ.
 Азъ тукъ не се родихъ — тукъ бихъ желалъ да тлѣжъ —
 Подъ горский вѣченъ шумъ, — дълбока епопея —
 И на Еленинъ връхъ подъ вѣчно будний взоръ;
 Да имамъ гробъ подиръ животъ — тъмница гнила —
 Величественнитѣ обятия на Рила.